

3. szám.
Sept. 17-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Evharmadra, azaz sept.–dec. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. ny pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. ny pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

AUSPICIUM (MADÁRJÓSLAT).

Galambok.

Csendes béke!
Nyugalom és hálósipka,
Pohárser és tormás virstli.
Olcsó liszt, sok kereset,
Este pikét és domino.
Éjszaka csendes álom.
Semmi bekvártélyozás.
Közbátorság, életbiztosítás.
Olajfa-levél!

Hollók.

Véres harcok!
Riadó és hadizenet,
Veres bor és véreshurka,
Drága gabona, olcsó pénz,
Sakkjáték a harcmezőn.
Minden nap új csatahír,
Hadseregek tolongása.
Zürzavar, halálveszély.
Babérfa-levél!

Galambok.

Csendes béke!
Kifáradt hadseregek.

Elfogyott pénz és puskapor,
Kongressus, konferencia,
Villafranca és Zürich.
Walewszky, Ponyatovszky, Bright,
Világdemobilisatio,
Neutralis Europa.
Elihu Burrit és Girardin,
Protokollumok és kötvények.
Entente cordiale, diplomatia.
Olajfa-levél!

Hollók.

Véres harcok!
Elégületlen seregek,
Status-kölesön, papirospénz.
Junták, ligák, szövetségek,
Toskána és Modena.
Hát Napoleon herceg mit kap?
Vasgályák, vidrahajók.
Három millió katona talpon.
Gorcsakoff és Garibaldi.
Népgyűlések és szavazatok.
Koaliczio és intrika.
Babérfa-levél!

Galambok.

Csendes béke!
Magyar phlegma, német bölcsesség,

Török lustaság, angol önzés,
Börze-félelem, pénzerdek,
Köhögés, vérhas, herbatheák.
Pihenés után vágyó föld.
Bizalmi férfiak gyűlése,
Harc után csontkereskedés,
Hát Kalbermatten tábornok!
Hát még a „sors bona“!
Hát a mit Napoleon mond!
Olajfa-levél!

Hollók.

Véres harcok!
Olasz láng és francia diésvágy.
Görög boszú, orosz cselszövény,
Proletárvágyak, éhes emberek.
Hirtelen halál, olcsó élet,
Földrengések, új volkánok,
Haragos emberek tanácsa.
Érdemjelek, előléptetés.
Hát Kúza herceg!
Hát még a „non putarem“ek!
Hát a mit Napoleon elhallgat.
Babérfa-levél!

K—s M—n.

 Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

EGY DEBRECZENI MILLIONAIR.

Anno Domini 18** nem tom hányban, meghalálozott Debreczen városának millionárja! — igen uraim, illetőleg nagyérdemü olvasóim; Debreczen városának millionárja — ám de alássan engedelmet instálok, kivált az elfogult kegyes olvasótól, hogy e czim alatt „millionaire“ ne kegyeskedjék valami brilliant patkószegezen kopogva járó felfrizirozott arszlán-sörényü dandyt képzelni, ki holmi nyúl-, birka- avagy lóbörgyarmat tulajdonosa lenne; nem nagykegyü, érdemes olvasóim, a debreczeni millionárt egyszerű kék pukovai posztóból varrott trigallérban, széles karimájú kalapban, tisztafehér gatyaszárban (oh ezer bocsánat: „inexpressibel“szárban akarám mondani), lefordított fejü sárgapálczával, fris májböresizmában járó becsületes czivis polgárnak méltóztasson képzelni. Ennek a becsületes kis czivis millionárnak volt aztán annyi pénze és vagyona, hogy két fiának, kik később Debreczen városában suvixárusok voltak, ezeredrésznyi sem vala. — Élt vala pedig ezen illőleg auffirolt becsületes millionár czivis az ő lelkének testével compániában állott időszakában, vagyis, tudnillik miglen meg nem halálozott, a debreczeni főerdömester úrral igen őszinte barátságban s forró szeretettel viseltettek egymás iránt, különösen akkor, midőn gschäftre került a multság, értették vala, s nagy energiával gyakorlák ok par compagnie a sertés-makkoltatás nemes művészetét.

Sok számos ily kövér évek, barátságukat tehát nagyban összefűzék, elannyira, hogy ritka nap derüle vagy borúla föl, melyen a két gschäftsmann együtt nem vala.

Történt egyszer a többek közt, hogy egy jól sikerült rebach megünneplésére a főerdömester úr szép tractát penderített, mire természetesen a kis pukovai posztós millionár is invitátus lön. Szörnyü nagy asztal volt terítve, egy ember eleibe volt (ha nem füllenének) legalább is hat féle pohár rakva, meg mindenféle instrumentum, a mivel az ember gyárilag vihette végbe a pusztitást, hát még a sok fain borféle, hosszúnyakú, kurtanyakú flaskókban, olyan torták az asztalon, mint egy-egy czivis-tanya, aztán az aszalt gyümölcsök nagyszerü kiállítása, elkezdve a sült töktől a vaczkorig, classificálva faj és *a. b. cz* szerint, stb. egy szóval, nagyérdemü olvasóim, ezen teríték úgy tüne föl mint egy negédes, de kihívó bajnok a küzdterén, egy legio struezgyomor elle-

nében, pedig hogy még a konyhában mit mivelhettek, arról nem is merek beszélni sem, egy szóval: szörnyen neki fohászoktak az ebédhez. De volt is ám vendég hozzá; a kis millionár megérkezett szép négy lovas szekeren, még pedig másodmagával, t. i. a kis Józsival nagy reményü édes kis csemetéjével, leszállván a szekérről, bementek a szobába, egy kicsit discuráltak, egy kis papramorgót is ittak, azután neki dültek az ebédnek, még pedig nem csak úgy ordinäre módra, hanem istenigazában takaros igyekezettel.

Csak esznek, eszegélnek, persze sokan voltak, (mennyi ember elérhet négy öles asztal körül? calculálja ki csak magának a nagyérdemü olvasó) a mint tehát eszegélnek, már vagy az ötödik asztali után törülve meg szájukat az úri vendégek, egyszer csak millionárunk torkában elkezdett cigánykodni a szomjúság, mire ő az eleibe rakott pohár-quodlibet seregén fürkésző szemlét tartott egy darabig, de nem birván közülök torkának illő mértékére találni: neki markolt egy sűgár champagneres pohárnak, s föltartva az érdemes házigazda eleibe, ilyen kérdést intéze hozzá:

— Ugyan hallja kelmed tekintetes uram, isznak ebből a siheder pohárból vagy sem, mert én már ám ihatnám erősen?

— Iszunk biz abból, — felele a házi úr, — hogy ne innánk, de majd csak ha rákerül ám a sor, hanem van ott egy füles kegyelmed mellett, az olyanból szoktunk még így ebéd elején inni.

Vala pedig ezzel a bajon segítve, mert egy jó portió savanyúvizes borral minden confusióját lenyelé a kis czivis, de ezután megint ilyeneképen juta szóhoz:

— Bizon, bizon tekintetes uram, majd el is téved az ember e közt a sok szerszám közt, . . . úttségéljen, ha magam volnék e mellett az asztal mellett, hozzá nem birnék fogni az ételhez, milyen fain dolog már e maga, hogy ilyen takaros rakonczákat adnak a tányér mellé, a mire az ember a kést villát rakosgathatja.

Ilyes és egyéb megjegyzései történtek még az öreg millionárnak, kis fiacskája mellette szopogatta a jó paprikás csirke czombját, végtől végig bámulva a minden igyekezettel működő tisztes vendégsoron, hanem egyszer jól találta lakni a kis Józsi, s nem kellett nekie többé

semminemű fajtája a jó ételnek, pedig kínálták jobbról balról, de mind hiába, utoljára egy tányéron aszalt megyet erőltettek volna reá, ha talán szép reményű gusztusa e gödöje szelidítő által horogra bírna akadni — de fájdalom, itt is rendre bukott meg minden törekvése a vendégszeretnek, mert a kis Józsikának sehogysem kellett a jó nyalánkság, sőt végre még szót is csavart ki belőle, mondván tudillik, hogy „nem kell neki: mert van ides anyámnak is ilyen a kamarájába otthon,“ s így a kis classicus abstinentiát tovább nem is erőltetve átengedék őt, ne továbbült kis stomachusa rendelkezésére.

A nagy tracta nagy sóhajtások és verejték törülgetések közt erélyesen folyt, minden megjegyzendő érdekes ötletek világra jötte nélkül, hanem épen a mint a nagy társaság egy fertál csiurhe sült malacznak föltranszirozásához és megemésztéséhez fogna, s a főerdömester úr az őt környező apró kutyafamilia egyik félfontos tagjának tényérát letartaná, hogy az azt nyalja meg; millionáriunk ki a váltandó tiszta tényérra várakozott már régóta, a magáét is átnyújtá a főerdömester úrnak, (kapva tudillik az alkalmon s gondolván, hogy a kutyasereg a szolgálók mosogatásainak könnyebbitésére rendeltetett az ebéd közelébe, meglehet divatozó szokásból) s oda szólott egész elhatározott komolysággal:

— Ugyan hallja kigyelmed tekintetes uram, nyalassa meg ezt az én tényéromat is egymás után, mert szeretnék már abból a malaczból enni.

E nyílt együgyűség a főerdömester urat megnevetteté, valamint mindazokat, kik ráértek meghallani ez elmondottakat.

Záradékaul a nagy tractának fagyaltot tálának föl — a jó vaniliás fagyos étek úgy nézett ki, mint valami jó fris juhtúró — gondolá erre magában kis millionáriunk: no most gyomor

szája bezárásaul, meg hogy a bor is jobban csúszszon, majd elvégzem én az ebédet, rég e kellett volna már; — úgy is lett, (azaz: hogy mégis másképp lett biz az) mert a mint elibe tarták a fagyaltot, előbb egy karéjt a fehér czipóból lekanyarított, azután meg anabból vagy két kanállal rákent jó vastagon, és illendően behinté lágy sóval, s olyat harapott belőle, hogy szájának egész belső része tele lett vele, — de a rágás sehogysem ment, a szeme elmeredt, kés és bekent kenyér azon formában maradtak kezei között, mint a hogy azt az első falat leharaptával hagyta; ily meredt positurában magára voná az egész vendégsereg figyelmét, ki nevetett, ki megijedt, mert a kis öreg furcsán nézett ám ki, de még is végre megrestelé a dolgot, s akár mint esett is a keserves falat, nagy izzadság után is eljuttatá az ígélet helyére, t. i. lenyelte, ezután pedig lestrófolódott kedvvel gondolkozott végig a malörön és ezúttal történt csalódásán.

Nem volt már mit enni, csak a szájöblintő melegvizet hordák szét a vendégeknek, még abban az időben csak öblös üvegüvegekben, kinek tetszett ez a multság, kinek nem; millionáriunk jó citromszagot érezvén a meleg vizen, innivalót képzelt benne, s búfelejtésül fülöncsípte a kis cifra csészét s egy pár hajtásra egész becsülettel kiürítette tartalmát; — persze ez az utolsó hamis csemege egy pillanat alatt oda fejté ki a multságot, hogy az asztal mellől szegény millionáriunk felkényszerült állani, miután kölesönös jóakarathból ő benne is kezdte felállani és lábkapni az egész tracta, a mi miatt aztán kevés idő mulva az egymástóli keserű búcsúzás jelenségei csak hamar be is következének.

Soká élt még ezen eset után a kis millionár, de nem volt annyi ereje többé a főerdömester úrnak, hogy tractára birta volna valaha csalni a megzaklatott kis czivist.

L. F.

A pesti zsinagóga.

Egyszerre kezdénk építtetni
Egy templomot, ők is, mi is.
Az övéké rég készen áll már,
Milyeneknek még teteje nincs.
Hogyan maradhatánk mi így el?
Ok arra lehet nagyon sok:
Azt a hitelezők építék,
Emezt pedig az adósok.

K—s M—n.

Tisztujítás előtt és után.

Busan gyalogolt hazafelé a csak szomszéd faluban lakó X. szolgabíró a hunyadmegyei tisztujítási gyűlésről.

— Mi bajod domnule? — kérdi az utána köpenyegét czipelő esküttje.

— Kitétek a szolgabíróságból — sóhajt az úr.

— No hát vidd a köpenyegedet, — mond Gligor a respectust vesztett cidevant principálisnak.

Optikai csalódás.

Valami vidéki úr felment a Svábhegyre s betért ozsonnázni egy vendéglői kertbe s ott lassankint fogyasztgató a rántott csirkéjét. Ezalatt kijön hozzá a vendéglős, az idegen úr beszédbe elegyedik vele, kérdi többek között, hogy hát odabenn a házban miféle vendégek vannak?

Felel neki a korcsmáros :

— Hát — ott van a Szigligeti, a Taschner, a Frivaldszky, az Ürményi, a báró Ötvös, a Jókai, az Emich.

Az idegen úr bámulva kérdi :

— S mit csinálnak azok ottan?

— Hát isznak, meg lármáznak; — felel a korcsmáros nyugodt lélekkel, s azzal odább megy.

A jámbor hazafi nagyon meg volt lepetve : ennyi nevezetes embert egy rakáson találni, a hogy egy csárdában isznak és lármáznak, csakugyan nem elszalasztandó alkalom. Ezt legalább az ablakon keresztül meg kell nézni, talán az arczképeik után majd rájuk ismer.

Oda lopózék tehát az ablakhoz nagy kegyelettel... Azt azonban elfelejtették vele tudatni, hogy a Svábhegyen az a szokás, hogy a majorosokat rövidség okáért *a gazdáik nevéin hívják*; látott annak következtében ilyenforma fizimiskákat :

Ez a Szigligeti.

Ez az Ürményi.

Ez a Taschner.

Ez a báró Ötvös.

Ez a Jókai.

Ez az Emich.

Czifra mondás.

— Te dárdás! menj el a Jóó József boltjába s mond meg annak az úrnak, adjon abból a posztóból, melyből a protestáns paczinacziták krikkomiszáriusa varratott asztrakánprémre, s küldjön egy pár butella viniae rectificatissimumot is.

- Értem alássan; — mondja az inas futtában.
- Mit hozasz hát te?
- A Jóó József boltjából rumot is.

Galibák.

Liferálta Galiba.

Egy ügyvéd bizonyos katonatiszt elleni perbeszédét így kezdé:

- Ezen katona ...
- Én tiszt vagyok, nem katona! — szakasztja őt félbe a tiszt.

A fiskus folytatá tovább:

- Ezen tiszt ki nem katona stb.

Egy egyenesszívü orvos, a lakománál az úgynevezett *ragout* étellel nagyon jóllakván, mondá:

— Én igen jóízűen eszem ez eledelt, és mégis csak sertések hizlalására való.

Mire a háziasszony rögtönözve szóla:

- Kedves doctor úr, nem tetszik még egy adag?

— Ki most az első stuczezer a tanuló ifjúság közt? — kérdeztetett a női társaságban a hetyke legátus.

— A második Filótás Kornél, a harmadik Figura Gyula — felelé ez.

— De az első? az elsőt kérdeztük.

— E... a szerénység tiltja kimondanom, s csak elhallgatom magamat.

Kiadja a császárné az illető hadiparancsnokoknak a szigorú decretumot, miszerint ezután egy tisztet sem szabad előléptetniök, ki feslett életről ismeretes, és tisztaság s egészségiránti orvosi bizonyítványt nem mutat elő, a hadiparancsnok elkiáltja magát:

— Istenem be örülök, hogy többé nem vagyok hadnagy!

Mire a felséges uralkodónő nem csak elkaczagta magát, hanem a kiadott parancsot azonnal visszavette.

Apád helyett apád volt.

Egy pórno férjét siratván, ki meghalt, a nagy jajveszékelésben mindent előhordott. Egyszer meglátja a koporsó mellett feküvő Szamos kutyájukat, ilyen keserves szókra fakad:

— Jaj Szamos, Szamos, bizony te is sirathatnád, mert neked is apád helyett apád rolt!

Prognosticon.

Van egy nemzet az ég alatt (azt nem mondhatom egy országban, mert ez a nemzet az egész földön, minden clima alatt el van terülve) melynél az a szokása, hogy ha fiú születik, visz eléje a bába egyik kezében garast, a másikban hegedűvonót; ha a kicsi a vonó után nyúl, lesz belőle zenész, ha a garas után — tolvaj.

Bucsuztató.

A Hegyhát egyik falujában egy bucsuztató így kezdődött:

Meghalt choleraiban,
Hirtelen halálban,
Tartós nyavalyában.

Signor Horazio.

Signor Horazio nagy férfiú :
 Ki szabadelvűségre nem hiú;
 Ki élteben egy eszmiért küzde,
 És azt magának jelszavául tüzte :
 „Miként egy rendes status főjava
 Az igazgatás borsá és sava,
 Az, hogy mindenki kapjon sok *botot*,
 Nem tekintve semmi állapotot.
 Bot egyiránt kicsinynek és nagyoknak,
 Grófnak, parasztnak és ujságíróknak,
 Ez tartja fel a statust egyedül.
 A nélkül minden rögtön összedül.
 Nem rég e nagy signor Horazio,
 Kinek barátja volt Pancrazio,
 Egy szép verőfényes délelőtt
 A szent Vincenzio templom előtt,
 Signor Pancrazioval összejön :
 Pörölnek, mindakettő tűzbe jön,
 Összeszalad az egész promenád.
 Pancrazionál volt egy spanyolnád;
 Signor Horazio aztán kapott
 Botot hátára, igen sok botot.
 Azt talán még is nem kívánta meg
 Hogy elvei *ily nagyon* győzzenek.
 De vigasztalható vele magát,
 Hogy lám Pancrazio *elrbarát*.

K—s M—n.

Az ispán boszúja.

Taval a csorvási pusztának egyik ispánja, hosszabb idő óta vevé már észre, hogy valamely szomszéd, ha szalmára van szüksége, el szokott jönni a szérüskertbe, és a nélkül, hogy valakit kérdezne, megrakja jól szekérét és odább áll. Lehet ugyan, hogy kért volna engedelmet az elhordásra, hanem nappal el levén foglalva, csak éjjel tehetett ily kirándulásokat, akkor pedig történetesen egy lélek sem volt soha ébren a majorban, ő keme pedig birt annyi becsülettel és átlátá, hogy nagyon illetlen, embertársainak édes álmát megzavarni.

Az ispán, ki ezen szerénységet nem tudá megbecsülni, eltökélé magában, hogy meglesi a hivatlant, és volt is nemsokára alkalma megismerkedni az éjjeli látogatóval. Egy éjjelen tudnillik valamely ismeretlen okból kiment az ispán, és nem kis örömmel vevé észre, hogy egy üres szekér szépen lassan közelgve, a szérüskert felé tart. — Aha, gondolá magában, ez lesz a jó madár, megállj, majd megtanítlak én! — Evvel az útmelletti árokba húzta magát, boszúállási tervét koholandó.

Ezalatt a pór jóformán megrakta szekérét, öntet-
 szőleg mosolyogva pipára gyújtott és a szalma tetejére ül-
 vén, megindult; szegénynek persze esze-ágában sem
 volt, hogy az éj homálya reá nézve valami veszélyest is
 szülhetne.

A mint a szalmásszekér az ispán leshelye mellett

elment, ez kimászott az árokból és nyomban követte a
 a szekeret, észre nem vétetvén a szalma tetején kedé-
 lyesen pipálgató pórtól, de kit ő már a hold segítségével,
 mely épen akkor pislogott elő egy felhő mögött,
 mint egyik szomszéd tanyabirtokost, a kire rég gyanúja
 volt, megismert.

Az ispán jó messzire ballagott a koci után, míg
 nem gondolá, hogy már most ütött a boszú órája, ekkor
 gyufát vevén elő, hátulról meggyújtá a szalmát és ismét
 az árokba vonula.

A szalma csakhamar lángra kapott, a szalma tete-
 jén trónoló egyén egyszerre csodálattal érez füstszagot
 és hall valami ropogást, hátratekint és látja, hogy az
 egész szekér lángba borul. A kocsirol legrani és bics-
 kájával az istrángokat elvagdálni, egy pillanat müve
 volt és miután lovait egy kissé félrevezette, kezdé csak
 hordani az ég valamennyi szentjeit czifránál czifrabb
 káromkodások közt. Végre egyik lovára ült és elüge-
 tett. Az ispán pedig jókorákat nevetve visszasonpoly-
 gott a majorba.

Másnap a béresek avval a hirrel jöttek, hogy az
 úton egy elégett szekér részleteit találták, mire az ispán
 a legártatlanabb arczczal azt parancsolá, hogy a vasat
 hozzák be és tegyék el, vélvén, hogy a tulajdonos előbb
 utóbb talán jelenti magát.

Néhány héttel az események után, valahol uton út-
 félén összetalálkozott az ispán a szalmáthordó pórral és
 beszédközt kérdezi, ha nem hallotta-e, kié lehet az a
 szekér, mely multkor elégett? egyszersmint mondá,
 hogy meg nem foghatja, mikép történhetett ez.

A pór mosolyogva felelé :

— Tudja-e nemzetes úr, mit gondolok én?

— Dehogyan is tudom!

— Én azt gondolom, hogy valami *semmirekellő*
 szalmát ment lopni a majorba, mielőtt pedig megindult,
 talán pipára gyújtott, és meglehet, hogy egy szikra a
 szalmába esett, mely azután meggyult.

— Sajnálom, — monda az ispán, — de én vissza-
 adnám a vasát ha eljönne.

— Majd bolond lesz az, — válaszolá a paraszt, —
 hogy aztán megösmérjék a tolvajt.

Szent György.

B** mintegy 60 évvel ezelőtt élő lelkész, élczeiről
 igen nevezetes volt. Egy alkalommal elhivatott prédi-
 kálni Detkre szent György napkor az egyház napján. —
 A templom rosz karban volt, midőn tehát ezt látta B**,
 és hogy az egyház-védnök is jelen van a templomban,
 következőleg kezdte prédikációját :

— Azt tudom, hogy szent György katona volt, ...
 huszár-e vagy vasas? nem tudom; de annyit tudok, hogy
 akár huszár, akár vasas volt, soha ilyen rosz quártélyá
 nem volt, mint Detken.

E mondat annyira hatott az egyház-védnökre, hogy
 a templom egy év alatt megújított.

Jó biztatás.

Nem rég J-ben egy híres betyár felakasztatván, csinos nejét nemsokára férjhez kérték . . . a vőlegényt mindenki iparkodott szándokáról lebeszélni, szerencsétlenségnek állítván, egy akasztott ember nejét elvenni.

— Hagyjuk el — így szólott a vőlegény, — én elveszem, legalább nem veheti szememre soha, hogy külön ember volt nálamnál az első ura.

Examen.

— K. uram! én magát egész éven át hiába kérdeztem, még sem felelt semmire, most utoljára egy kérdést teszek, s ha megfelel rá, egész évi hanyagságát elfeledem. — Ezen szókat mondá körülbelül P. tanár egyik tanítványának a censurán.

K. uram nagy szemeket meresztett, fülét kihegyszé, s várta a fontos kérdést, ha valjon nem lesz-e meg benne egyszersmint a felelet is.

— Ni tehát! ni! mondja meg nekem K. uram, hogy Szászországnak mi a fővárosa?

K. uram hallgatott, mert ezt a kérdést nem várta, mert történetesen éppen ezt nem tudta, de tudta a háta megett ülő tűzvéru fiatal sereg, kiből a szó nem könnyen áll meg, s K. uramat, ki különben jó czimboravolt, ki akará huzni a sárból s halkabb s erősebb hangnyomattal majd mindenik kezdé súgni hátul : „Drezda, Drezda, Drezda.“

K. urammal különben is forogni kezdett már a hallgatósággal teljes nagy auditorium s így hátrahegyszett fülébe némely hangot felkapva tisztába jött, hogy meg fogja mondani, azért hangját a rendesenél magosabbra fokozva szélyjel néz a hallgatóságon s felel :

— Szászország fővárosa *resztó!*!

— *Resztál* bizony K. uram a halber zwelfeben, de többet nem a collegiumban — felelt a tanár s elkergette K. uramat az asztal mellől.

Megesaltam az öreget.

X. Miklós jogász, statistikából felelvén az egész scabellumot az írásból pompásan elmondta; elvégezvén a feladványt, D. tanár megdicséerte a felelőt mondván :

— Igen jól van, praestanter.

A jogász örömeben meglökvén szomszédját, sugá neki :

— Megesaltam az öreget.

Azonban a jogász öröme sokáig nem tartott, mert a tanár dicséretét ismételve, mondá :

— Praestanter legit; X. úr! ön V. nál (normalis iskolában tanító) első eminens lenne.

Hol van az utca.

Rózsahegyen egy becsületes timármester jó napot akarván magának csinálni, addig kostolgota a bort, míg ez nem csak gyomrába, hanem fejébe is ment; ily jó multság után késő este hazafelé indult s egy-két orrabukás után szerencsésen ért a szűk utcához, melyben háza volt; de mivel a tágas út is szűk volt neki, beérvén az utcába, nem hogy egyenesen ment volna, hanem mindig hol az egyik, hol a másik falnak ment; végre nem tudván boldogulni, boszankodva kiáltott fel:

— No ez a nagy ház itt a residentia, ez meg itt a patika; de hát hol van az utca?

Borkoresolyák.

Megéhezett a rector, bekiált az udvaron szaladgáló gyerekek közül egyet :

— Eredj csak kis fiam, hozz ezen tálba két krajczáron zsemlyét, két krajczáron meg cseresznyét — beleteszi a két pénzdarabot a tányérba, — érted kis fiam?

— Igenis értem.

A mint kilép a gyerek, megbotlik a garádcison, a két pénz összezsorrent, erre rívakad a gyerek visszafordul :

— Ugyan kérem rectram, melyiken hozzak cseresznyét és zsemlyét? mondja meg kérem még egyszer.

Bemegy a rátóti ember Veszprémbe, hogy ott magának csizmát szabasson; ki is alkudja a majszterrel tizenegy váltóforintért. Egy kis idő múlva mén ám vissza az atyafi :

— Él is felejtettem mondani majsztram, azt a csizmát mondva csinálja ám.

Feltalálja a csizmadia magát : — jól van atyafi, hanem úgy drágábbért csinálom.

— Megadom, hanem aztán mondva csinálja ám.

Téli vásár alkalmával mond egy vigkedvü ember egy szatyngáruló zsidógyerekhez, kit a hideg majd megvett :

— Hogy adod a szatyng rőfit Simsi?

— Két krajczár.

— No hát mérd fel mind. — A zsidósuhancz megörülvén nagy dideregve felméri. Meglevén, mond a tréfás ember :

— Tedd-le, tudod már hány rőf!

A 2-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Napszámos.“

Szeget szeggel.

Hivatá a cipésmester beteg nevéhez az orvost, ki is bérkocsin jelenvén meg, a cipésznek ezért különösen kellett fizetni. Máskor azután, mikor az orvos csizmái elkészültek, szintén bérkocsit hozatott az orvos kontójára a cipész, s abba beleültetvén inasát, úgy küldé haza az említett lábuniformist.

Brádon járt.

Kirándulást terveztek Abrudbánya honoratorai a közelfekvő Brád környékére, s az útitervről értekezők jó kedvben seregeztek egybe egyik utitársuknál; vigan telt el az est, zajosan az éj ki világos virradtig, s az útiterv is elkészült, de vele a magyarati is annyira elkészítette turistáinkat, hogy Brádot csak álmukban láthatták; az utazás ugyan elmaradott, de azért Abrudbányán járja a közmondás :

„Brádon járt,“ azaz : lecsipte magát.

A krinolin haszna.

— Ugyan kéröm, mi haszna van ennek a *kinro-linnak*?

Igy szólítá meg egy udvaros a házi kisasszonyt.

— Ej Palkó, maga okos embernek tartja magát és még sem találja el, mi haszna lehet? . . . Hát lássa az a haszna van, hogy mikor elmegyek sétálni s nagy meleg van, akkor jobban körüljár engem a *csúg* (légvonat).

— Dejszen kisasszony az lehetetlen, mert szememmel láttam, hogy a várból mind elment a katonaság; egyetlen egy *csukk* sem maradt nálunk.

Magyarul mondják ki.

Kérdik a cigány bakaujonczot, hogy commendirrozzák őket?

— A só bizony csak német, — válaszolá ez — de magyarul mondják ki.

Kedélyes halál.

Egy szerfelett vig nemes úr feküdt halálos ágyán, és kérte végredeletének tanuit, két ügyvédet, ülnének egyik jobb másik balfelére az ágynak; ezek szótfogadván, ennek okát kérdék :

„Hogy úgy haljak meg, mint üdvözítőnk“ mondá a beteg és meghalt.

Takarmány a gözkocsi számára.

— Ugyan bátya, mondja kend meg nekem, mért vetették be a vasúti töltés oldalait herével? — kérdé a gyevi földész egy dorozsmai lakostól.

— Haat mee a se tuggyá kee, — felele emez : — haat azér, hogy eztán a vasutat (gözkocsit) nem *csak* itatik, hanem *etetik* is.

R é b u s z.

Hogyan lehet az, hogy tizenkettőnek fele ne hat, hanem hét legyen?

(Megfejtése a jövő számban.)

Szerkesztői sub rosa.

— Nem jó a viszhanggal játszani, használható. Diák kaland, megjárja, egyszer valamikor. Bikficz Jeromos küldeményét köszönjük; mind talpraesettek. Szolnokra. Így szól a megbízás. N. N.-t, mint csalót, ha megkaphatjuk, fogassuk el, ha meg nem kaphatjuk, adjuk ki az arczképét. De ha meg nem kaphatjuk, miről vegyük le az arczképét? — Urai küldeményei használhatók.

— N.-Körösre. Sz. Hallod-e! Nem addig van ám az, hogy te egyszer beküldesz egy szál adomát s azért aztán világ végeig mindig kapjad az Üstököst; nem nemes levél ám ez, a miért elég volt egyszer levágnod egy törököt, hogy aztán minden unokád ingyen járjon át a hidon, hanem itt minden évharmadban le kell szolgálni az angáriát. Tudod? Eöcsre. Jó az ötlet. N.-Paládi küldeményei jók.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)